

Consolar en el mundo del dolor

No existe ser humano que no haya experimentado en sí mismo y en la vida de los demás el dolor o el sufrimiento. Así, María Rosa Molas, desde su infancia se conmovía ante las necesidades de los demás y hacía todo lo que estaba a su alcance para remediarlas.

«Desde bien niña María Rosa vivió en contacto con el dolor. El primer encuentro de esta cruda realidad lo tuvo al conocer a una anciana que le salió al paso en la calle. Le impresionó tanto que llegó a robar en la despensa de su casa para darle algo. Luego fueron los enfermos del Hospital. Los afectados por la epidemia del cólera. Uno de los dolores más fuertes fue la muerte de su madre.

»Ya en la vida religiosa sigue experimentando el dolor de mil modos: las pobrezas materiales y humanas de la Casa de Caridad de Reus, la miseria de la Casa de Misericordia en Jesús, los atropellos de los cambios políticos, el malestar interno de la corporación. Todo eso sin contar sus propias dolencias físicas y morales. Es como si no existiera su propio dolor. Le dolía en cambio, y mucho, lo que podían sufrir los demás. Sufre por los pobres que llegan a la Misericordia en busca de ayuda. Lloro cuando se entera de que alguien ha muerto en las escaramuzas de la guerra, cuando le llegan heridos jóvenes que están en la lucha sin voluntad propia, sino por obligación. Sufrió con todos y por todos, sin pensar en lo que ella misma pasaba.

»Sin duda el contacto con el dolor ha madurado su corazón y ha dado

a su mente una serenidad especial para afrontarlo. Como si nada le afectara a ella se volcaba siempre en ayuda de los demás. Pasaba las noches pendiente de los enfermos, acudiendo a la cama de cada uno. Escuchaba de pie, en cualquier pasillo, los relatos de los ancianos que le salían al paso. Se olvida de ella misma para meterse de lleno en lo que le están contando.

»Supo mantenerse fuerte y disponible. «Indefensa pero invencible» la definió el papa Pablo VI el día de su beatificación. Fue una acertada definición. Indefensa por su propia debilidad, por su falta de medios, pero invencible por su fe y su voluntad libre y decidida puesta al servicio de todos los que la necesitaban». (cf. M.ª Teresa Rosillo, «Una pequeña revolución. Santa María Rosa Molas»).

Con nuestra cercanía, comprensión, escucha, bondad y paciente entrega queremos consolar a los enfermos, ancianos, pobres y marginados; a todos los que lo necesitan... hablándoles al corazón, ayudándoles a descubrir el amor con que Dios los ama, al estilo de María Rosa Molas.

Hna. Vicenta Miralles
Comunidad Hospital de Jesús

AGENDA

- **Dilluns 1**, Seminari de Tortosa, Festa Jesucrist Gran Sacerdot.
- **Dimecres 3**, Visita Pastoral a l'Hospitalet de l'Infant.
- **Dijous 4**, Tortosa, 10.30 h, roda de premsa de Càritas Diocesana. / Seminari, 10.45 h, Consell de Presbiteri. / Tortosa, 17.15 h, xerrada als professors del Col·legi Diocesà Sagrada Família.
- **Divendres 5**, Xert, 19 h, Confirmacions.
- **Dissabte 6**, Visita Pastoral a l'Hospitalet de l'Infant. / Càritas, Jornada Diocesana del Voluntariat.
- **Diumenge 7**, Corpus, Catedral, 19 h, Missa Estacional i Processó.

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (II)

La setmana passada ens referíem a dos de les causes de la crisi que estem vivint, que tenen a veure amb la concepció de l'home i de la societat que s'ha generalitzat en la mentalitat del nostre temps (una forma d'entendre la vida social que oblida la primacia de l'ésser humà, i una cultura on es valora tot allò que té un efecte immediat). En la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres*, s'indiquen altres, que tenen a veure amb certes formes d'entendre el desenvolupament econòmic i amb certs comportaments que s'han estès més del que seria desitjable en la nostra societat.

En el nostre sistema econòmic s'accepten moltes vegades com a inevitables algunes conviccions que condueixen a una separació entre les lleis de l'economia i la llei moral, a un oblit de l'ètica en la vida econòmica i a renunciar a lluitar per aquells objectius que són els que, en definitiva, dignifiquen la vida de la societat i de les persones: la justícia i la solidaritat amb els més pobres. Entre aquestes conviccions, la que amb més freqüència se sent és que les lleis de l'economia són incontrolables i que, per tant, la crisi s'explica perquè vivim en un marc econòmic inevitable i no per motius ètics o morals. En el fons, en algunes polítiques econòmiques hi ha una resistència a acceptar que «ha estat el comportament irracional o immoral dels individus o institucions la causa principal de la situació econòmica actual» (núm. 21).

Aquestes conviccions han conduït a certs comportaments inspirats en el principi que «més és igual a millor»: una bombolla immobiliària propiciada per entitats bancàries i moltes vegades encoratjada per les autoritats, que ha portat a la ruïna de moltes famílies; una regulació i supervisió insuficients de les entitats financeres que també ha provocat situacions d'angoixa en moltes persones, o un endeutament excessiu d'institucions que ha obligat a una sèrie de retallades en molts serveis socials bàsics. Tot això ha provocat un «augment de la desigualtat i de l'exclusió social, lo qual representa sens dubte una seriosa amenaça a llarg termini» (núm. 19). En el fons, tota aquesta manera d'entendre l'economia té el seu origen en una idolatria dels diners i dels béns materials, que porta a convertir el rendiment econòmic en el fonament de la vida de les persones i de les societats.

Entre els comportaments «derivats de la cobdícia financera i l'avarícia personal», que també han conduït o agreujat la situació de crisi, el document menciona el fenomen de la corrupció, un fet que ha provocat «alarma social» i que ha despertat «gran preocupació entre els ciutadans» (núm. 10). Citant el *Compendi de la doctrina social de l'Església*, la instrucció recorda que la corrupció política «compromet el funcionament correcte de l'Estat..., introdueix una creixent desconfiança respecte a les institucions públiques, causant un progressiu menyspreu dels ciutadans per la política i els seus representants» (núm. 11). Els bisbes no podem més que considerar «aquesta situació com una greu deformació del sistema polític» (núm. 11).

Que el Senyor ens concedisca la seua pau.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

PIERO MARINI

Litúrgia de futur

Es dies 16, 17 i 18 d'abril es va celebrar el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, que va suposar un moment de reflexió sobre els fonaments i la pràctica de l'acció litúrgica, analitzada en el context i el moment actuals. Mons. Piero Marini, arquebisbe president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics Internacionals, mestre de les Celebracions Litúrgiques Pontificies (1987-2007) i amic íntim del papa Joan Pau II, va impartir la ponència «Alguns desafiaments de la reforma litúrgica: records i testimonis», en què va repassar la situació del moviment litúrgic des de 1915, any del primer Congrés de Montserrat.

La reforma litúrgica està acabada?

Es pot afirmar que la reforma en el seu conjunt ha estat fidel a la voluntat dels Pares del Concili Vaticà II i que els principis fonamentals sobre els que està construïda són perennes. Tanmateix, la seva aplicació concreta no podia ni pot ser perfecta, ni conclosa. Per això, l'obra de reforma espera continuar.

Què cal treballar en la pastoral litúrgica?

La pregària eucarística és un dels grans problemes pastorals. Els preveres i els fidels passen de l'ofertori a la comunió a través de la pregària eucarística, que hauria de ser el punt més alt de la celebració; en realitat, és un pont que es fa corrents per arribar a la comunió. Aquest és un gran problema que tenim avui.

Quin és el seu missatge d'esperança?

No hem de repetir simplement les experiències viscudes ja en el passat, i el fet de reexaminar-les ens estimula a tots nosaltres i a l'Església sencera a inclinar-nos davant les necessitats dels homes i les dones del nostre temps per trobar les solucions més adaptades al temps que vivim.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per la tolerància

Déu dels nostres cors, tu que ens has creat i ens has donat la vida a tots nosaltres, fes-nos créixer en l'amor per tu i pels altres.

Has enviat el teu Fill Jesucrist per tal de revelar-nos que tens cura de tots nosaltres i que estimes tothom.

Dóna'ns el teu Sant Esperit perquè susciti en nosaltres una fe prou forta per comprendre, amb una comprensió profunda, la vida dels altres pobles, la bona disposició originària de la humanitat, a fi de poder descobrir en cada got d'aigua ofert a un assedegat un got d'aigua per al teu Fill estimat, Jesucrist.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Ríete niño... soledades me quita, cárcel me arranca»

Se llamaba Manolillo. Era hijo de Josefina Manresa y del poeta Miguel Hernández. Su padre estaba en la cárcel. Su esposa se lo llevaba. Él escribió:

—«Al octavo mes ríes. / ¡Ríete niño! / Tu risa me hace libre. / Me pones alas. / Soledades me quita. / Cárcel me arranca. / Es tu risa la espada / más victoriosa... / Rival del sol...»

—»¡No te derrumbes! / ¡Nunca despiertes! / ¡Ríete siempre!»

—La risa de un niño es inocencia, agradecimiento, don de Dios.

—La risa de un niño puede liberarnos de penas y lágrimas.

—La risa de un niño es ¡gozo, fiesta, alegría!

—Ríete, niño... tu candor, tu sencillez es manantial para beber.

—Ríete, niño... para el verdadero amor nada hay pequeño.

—Ríete, niño... el único que tiene derecho a reír eres tú.

—La risa es comunicativa: distiende, calma, conforta, alegra...

—La risa alivia males: hace olvidar horas bajas, ayuda, sirve...

—Más: si la risa es del propio hijo, nieto o de un familiar... La risa es salud para el cuerpo y para el alma.

Jesús nos dice en el Evangelio: **«Si no os hacéis como niños, no entraréis en el Reino de los Cielos.»**

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El testimonio materno

Hablaba el Papa de las madres, de las que decía que «siempre saben testimoniar, incluso en los peores momentos, la ternura, la dedicación, la fuerza moral». Y al hacerlo citaba al beato Óscar Romero: «Las madres viven un *martirio materno*. Todos debemos estar dispuestos a morir por nuestra fe, aunque no nos conceda el Señor este honor... Dar la vida no es sólo que lo maten a uno; dar la vida, tener espíritu de martirio, es ir dando en el deber, en el silencio, en la oración, en el cumplimiento honesto del trabajo, en aquel silencio de la vida cotidiana; ir dando la vida, como la da la madre, sin aspavientos, con la sencillez del martirio maternal.»

Ser testigos de la fe, con la entrega de la vida, en el día a día, con el servicio, la misericordia, la ternura; en la vida de familia, en la vida sacerdotal y en la vida consagrada.

Ser testimonios de la muerte y resurrección del Señor. Ser testigos allí donde el Señor nos envía. Ser *mártires* en el día a día, con toda sencillez, o con la entrega suprema de la vida, con la fuerza del Señor, como lo hacen nuestros mártires.

La Virgen Madre, la madre Iglesia y la intercesión de nuestras madres nos alcancen ser fieles al Espíritu Santo que nos conduce en el seguimiento de Cristo.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

1. ■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2; 2,1-9 / SI 111 / Mc 12,1-12]. Sant Justí (s. II), mr. samarità, escriptor eclesiàstic; sant Ignasi (Íñigo), abat castellà; sant Flor.
2. ■ **Dimarts** [Tb 2,10-23 / SI 111 / Mc 12,13-17]. Sant Marcel·lí i sant Pere, mrs. romans (s. IV). Sants Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. venerats a Girona. Sant Eugeni I, papa (654-657); sants Potí, Blandina i companys, mrs. a Lió.
3. ■ **Dimecres** [Tb 3,1-11.24-25 / SI 24 / Mc 12,18-27]. Sant Carles Luanga i companys, mrs. a Uganda (1885-1887). Sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan Grande, rel. Hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.
4. ■ **Dijous** [Tb 6,10-11a; 7,1.9-17; 8,4-10 / SI 127 / Mc 12,28b-34]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. Caraccolini (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.
5. ■ **Divendres** [Tb 11,5-17 / SI 145 / Mc 12,35-37]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda. Sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.
6. ■ **Dissabte** [Tb 12,1.5-15.20 / SI: Tb 13,2.6-8 / Mc 12,38-44]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120). Sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936), nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.
7. □ **† Diumenge vinent**, El Cos i la Sang de Crist (lit. hores: 2a setm.) [Ex 24,3-8 / SI 115 / He 9,11-15 / Mc 14,12-16.22-26]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremond, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés digué al poble:

«Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

La paraula del Senyor ha fet el cel, / amb l'alè de la boca ha creat l'estelada; / a una paraula seva tot començà, / a una ordre d'ell, tot existí. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

La Santíssima Trinitat. Pintura de José Ribera (1591-1652)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,14-17)

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!». Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 28,16-20)

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat.

En veure'ls es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 4,32-34.39-40)

Moisés habló al pueblo, diciendo:

«Pregunta, pregunta a los tiempos antiguos, que te han precedido, desde el día en que Dios creó al hombre sobre la tierra: ¿hubo jamás, desde un extremo al otro del cielo, palabra tan grande como ésta?; ¿se oyó cosa semejante?; ¿hay algún pueblo que haya oído, como tú has oído, la voz del Dios vivo, hablando desde el fuego, y haya sobrevivido?; ¿algún Dios intentó jamás venir a buscarse una nación entre las otras por medio de pruebas, signos, prodigios y guerra, con mano fuerte y brazo poderoso, por grandes terrores, como todo lo que el Señor, vuestro Dios, hizo con vosotros en Egipto, ante vuestros ojos? Reconoce, pues, hoy y medita en tu corazón, que el Señor es el único Dios, allá arriba en el cielo, y aquí abajo en la tierra; no hay otro. Guarda los preceptos y mandamientos que yo te prescribo hoy, para que seas feliz, tú y tus hijos después de ti, y prolongues tus días en el suelo que el Señor, tu Dios, te da para siempre.»

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad.*

La palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

La palabra del Señor hizo el cielo; / el aliento de su boca, sus ejércitos, / porque él lo dijo, y existió, / él lo mandó, y surgió. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo; / que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,14-17)

Hermanos: Los que se dejan llevar por el Espíritu de Dios, éstos son hijos de Dios. Habéis recibido no un espíritu de esclavitud, para recaer en el temor, sino un espíritu de hijos adoptivos, que nos hace gritar: «¡Abba!» (Padre). Ese Espíritu y nuestro espíritu dan un testimonio concorde: que somos hijos de Dios; y, si somos hijos, también herederos; herederos de Dios y coherederos con Cristo, ya que sufrimos con él para ser también con él glorificados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 28,16-20)

En aquel tiempo, los once discípulos se fueron a Galilea, al monte que Jesús les había indicado. Al verlo, ellos se postraron, pero algunos vacilaban. Acercándose a ellos, Jesús les dijo: «Se me ha dado pleno poder en el cielo y en la tierra. Id y haced discípulos de todos los pueblos, bautizándolos en el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo; y enseñándoles a guardar todo lo que os he mandado. Y sabed que yo estoy con vosotros todos los días, hasta el fin del mundo.»

COMENTARI

Déu estima el món i les persones

Ens costa parlar de Déu: el lloem, li donem gràcies, li fem peticions de tota mena...; tendim a posar Déu al nostre servei, l'invocuem en les nostres necessitats. Però «Déu m'és feixuga, constant, immensa falta d'ortografia. M'avergonyeixo, perquè, si goso escriure'l, no sé de lletra» (Espriu). «Vaig dir al meu pare: "Parla'm de Déu"; i ell se'm quedà mirant i estimant. Vaig dir a la mare: "Parla'm de Déu"; i la mare em va fer un petó. Vaig dir a la gent: "Parla'm de Déu"; i la gent m'estimà. Vaig dir a Jesús: "Parla'm de Déu"; i Jesús resà el Parenostre» (Miquel Estradé).

La celebració de la solemnitat de la Santíssima Trinitat al final de l'itinerari que va del Nadal al Calvari i de la tomba buida fins a la vinguda de l'Esperit Sant és una invitació a contemplar la història de la salvació que té per protagonista Déu que és U i Trinitat. A la llum del misteri trinitari, tot assoleix el seu sentit. Tot descendeix del Pare per Jesucrist, el seu Fill fet home, gràcies a l'acció de l'Esperit Sant i a la seva presència en els nostres cors. Tot puja al Pare pel seu Fill, en l'Esperit. És aquest el doble moviment, descendent i ascendent, del misteri de la salvació. Déu se'ns manifesta com un Déu que surt d'ell mateix, que estima el món i les persones, que comunica i dialoga amb elles: un Déu veritablement proper que ve a trobar-

nos per mitjà del seu Fill i ens fa participants de la seva vida a través de l'Esperit Sant.

Déu no és el gendarme de la nostra vida, sinó el Pare que a través del seu Esperit fa que siguem sempre més fills i hereus, segons el model del seu Fill unigènit Jesús, el Crist. Transformats per l'amor de l'Esperit, les nostres relacions han de ser més filials envers el Pare i més fraternes envers el Fill. En l'evangeli d'avui, ens invita a donar testimoniatge d'aquesta experiència: «Aneu a tots els pobles i feu-ne deixebles; bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

La Pascua de la Resurrecció en Benicarló 2015

¡Qué hermosa ha sido la celebración de la Pascua! Una intensa preparación de las procesiones; el pregón como en todos los actos importantes; ese Cristo de la flagelación que tantos aplausos suscita por el garbo con que lo llevan sus portadores; esa Madre Dolorosa que tantos corazones toca en la celebración de sus 75 años; ese Jesús en Getsemaní que tanto dolor aflige a su paso y siempre rodeado por sus fieles amigos; esa Madre de la Esperanza que, en medio del dolor, apunta a la Resurrección; ese Cristo, a seco, antiquísimo, sin carroza que se apoya en los hombros de tantos y tantos cirineos que nos invita a la paz y serenidad, porque nos dice: mi dolor es el tuyo, todo lo acojo y acuno en mi cuerpo dolorido; ese acompañamiento al entierro de Jesús, tan respetado por la Guardia Civil que, al presentarse para acompañarle, no dudan en arrodillarse en un protocolo respetuoso y asombroso; esa procesión del Encuentro, como punto culminante de la Pascua: Ha resucitado el Señor, con las palomas que rumbo al cielo elevan las oraciones de petición y alabanza. Todos reunidos al calor del Amor de Jesús crucificado y resucitado.

Manuel Ferrer

Celebració de la Vetlla Pasqual a la Catedral

El dissabte 4 d'abril, a les 21.30 h, ens vam aplegar a la Catedral per celebrar la Vetlla Pasqual presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal. Aquesta celebració és la més important de l'any litúrgic.

Per a la celebració del foc ens vam reunir fora de la porta principal, on va tenir lloc la benedicció del

Foc i del Ciri Pasqual i tot seguit vam entrar en processó en direcció a l'altar major, il·luminats pel Ciri Pasqual. Després vam escoltar el Pregó Pasqual.

El Sr. Bisbe en l'homilia ens digué que aquesta nit és la més important de l'any, perquè contemplem la història de la salvació. Hem escoltat la Paraula de Déu que avui és molt abundant en aliment per a la vida del cristià.

El cant final de la celebració fou: «Regina caeli laetare, al·leluia.»

Abans d'acomiar-nos, la parròquia del Sant Crist de la Catedral, ens invità als claustrs, a coca i vi dolç, mentre ens desitjàvem una bona Pascua de Resurrecció. Fou una celebració molt participada i joiosa.

Que el Senyor ens concedeixi una alegria renovada, vivint la Pasqua amb la joia d'haver estat salvats per Ell.

Maria Joana Querol

Via Creu al Calvari de Tortosa

El Divendres Sant, a les 10.30 h del matí, tingué lloc la celebració del Via Creu presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal i amb una nombrosa assistència de fidels. Com tots els anys, el Via Creu va ser a càrrec de la parròquia de Sant Blai, amb la participació d'altres parròquies de la ciutat. L'indret fou el recinte del Calvari, preparat amb molta cura per l'associació de veïns de Santa Clara.

De nou ens aplegarem per agrair la misericòrdia del Pare Déu que salvà la humanitat per la mort i resurrecció del seu Fill. Aquest any la nostra contemplació de la Passió de Crist fou a partir d'un Via Creu del papa Francesc. El Papa ens adverteix que no ens acostéssim a aquest misteri només amb la commo-

ció del cor, sinó que aquest camí de la creu, ens ajudi a trobar-nos amb els altres, especialment amb els que viuen més allunyats, oblidats i més necessitats de comprensió, consoli i ajut.

També ens recorda el papa Francesc que no hem d'oblidar mai la Creu i la Resurrecció no s'entén sense la Creu. Que sabéssim portar-la, ja que és l'escala que ens porta al cel. Crist amb la seva passió i mort, ens donà nova vida.

En acabar totes les estacions, el Sr. Bisbe ens adreçà unes paraules.

Maria Joana Querol

Vint-i-cinc anys del Pas «Maria al peu de la creu»

L'any 1990 el Consell Pastoral de la parròquia Sagrat Cor d'Amposta, volent afavorir la pietat popular, promogué la creació d'una confraria parroquial (amb vestes pròpies) que participés a la processó interparroquial del Divendres Sant.

La Parròquia vivia llavors gran dinamisme apostòlic amb uns 400 catequitzats i molts adults col·laborant per exemple a Mans Unides, Càritas o campaments interparroquials.

Aprofitant el conjunt escultòric del Calvari, el somni d'un «pas» nou es va fer realitat per participar a la processó del Divendres Sant de l'any 1990.

El passat 28 de març vam commemorar aquest fet singular: una Eucaristia presidida per l'actual rector, Mn. Toni Borrás, i concelebrada pels anteriors rectors fou l'ocasió per donar-li gràcies a Déu. Un dinar de germanor posà colofó a la festa parroquial.

José Margalef Roda

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (II)

La semana pasada nos referíamos a dos de las causas de la crisis que estamos viviendo, que tienen que ver con la concepción del hombre y de la sociedad que se ha generalizado en la mentalidad de nuestro tiempo (una forma de entender la vida social que olvida la primacía del ser humano, y una cultura en la que se valora todo aquello que tiene un efecto inmediato). En la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres*, se indican otras, que tienen que ver con ciertas formas de entender el desarrollo económico y con ciertos comportamientos que se han extendido más de lo que sería deseable en nuestra sociedad.

En nuestro sistema económico se aceptan muchas veces como inevitables algunas convicciones que conducen a una separación entre las leyes de la economía y la ley moral, a un olvido de la ética en la vida económica y a renunciar a luchar por aquellos objetivos que son los que, en definitiva, dignifican la vida de la sociedad y de las personas: una sociedad justa y solidaria con los más pobres. Entre estas convicciones, la que con más frecuencia se oye es que las leyes de la economía son incon-

trolables y que, por tanto, la crisis se explica porque vivimos en un marco económico inevitable y no por motivos éticos o morales. En el fondo, en algunas políticas económicas hay una resistencia a aceptar que «ha sido el comportamiento irracional o inmoral de los individuos o instituciones la causa principal de la situación económica actual» (núm. 21).

Estas convicciones han conducido a ciertos comportamientos inspirados en el principio de que «más es igual a mejor»: una burbuja inmobiliaria propiciada por entidades bancarias y muchas veces alentada por las autoridades, que ha llevado a la ruina de muchas familias; una regulación y supervisión insuficientes de las entidades financieras que también ha provocado situaciones de angustia en muchas personas, o un endeudamiento excesivo de instituciones que ha obligado a una serie de recortes en muchos servicios sociales básicos. Todo ello ha provocado un «aumento de la desigualdad y de la exclusión social, lo que representa sin duda una seria amenaza a largo plazo» (núm. 19). En el fondo, toda esta manera de entender la econo-

mía tiene su origen en una idolatría del dinero y de los bienes materiales, que lleva a convertir el rendimiento económico en el fundamento de la vida de las personas y de las sociedades.

Entre los comportamientos «derivados de la codicia financiera y la avaricia personal», que también han conducido o agravado la situación de crisis, el documento menciona el fenómeno de la corrupción, un hecho que ha provocado «alarma social» y que ha despertado «gran preocupación entre los ciudadanos» (núm. 10). Citando el *Compendio de la doctrina social de la Iglesia*, la instrucción recuerda que la corrupción política «compromete el correcto funcionamiento del Estado... introduce una creciente desconfianza respecto a las instituciones públicas, causando un progresivo menosprecio de los ciudadanos por la política y sus representantes» (núm. 11). Los obispos no podemos más que considerar «esta situación como una grave deformación del sistema político» (núm. 11).

Que el Señor nos conceda su paz.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa